

РЕШЕНИЕ

№ 1078

гр. София, 20.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 06.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **4684** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на В. Й. С. с постоянен адрес в [населено място],[жк],[жилищен адрес] против Решение № 2153-21-182/20.04.2022 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на Националния осигурителен институт (НОИ) – С.-град, с което е отхвърлена жалбата ѝ и е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/14 от 22.02.2022 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ – С.-град за спиране на изплащаната ѝ лична пенсия за осигурител стаж и възраст (ОСВ), считано от 01.03.2022г.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, обосновани с твърдения за наличие на основанията по чл. 146, т. 2, 3, 4 и 5 АПК. Допълнителни аргументи в подкрепа на тезата за незаконосъобразност на решението и потвърденото с него разпореждане се излагат в с.з. от упълномощения процесуален представител – адв. В.. Според жалбоподателката липсват мотиви и доказателства за прилагане на разпоредбата на чл. 95, ал. 1, т. 6 КСО, което е свързано с нарушаване на съдържанието на акта съгласно чл. 59 АПК. Наведените оплаквания за несъобразяване на административнопроизводствените правила се свеждат до твърдения за неизясняване на фактите и обстоятелствата, релевантни към наличието на предпоставките за спиране на личната пенсия за ОСВ, вкл. тези във връзка с трудовите правоотношения на В. С. с осигурителите Железопътен завод (Ж.) „Г. Д.“ и

„Гумипласт – Еко“ ЕООД. Възразява се срещу възприетия подход при попълване на доказателствата от пенсионния орган, игнорирайки тези, представени още при отпускането на пенсията за ОСВ, за което служебно събиране оспорващата не била уведомена, не е дала съгласие и по този начин се създавали неверни и необективни внушения за действителния трудов стаж на оспорващата. За нарушена се сочи нормата на чл. 35 АПК. Възразява се срещу направената от длъжностните лица преценка на доказателствената съвкупност от пенсионната преписка, изведените съмнения за неистинност на част от документите за осигурителен стаж, респ. за достоверност на отразения в тях трудов стаж на жалбоподателката в Ж. и „Гумипласт-Еко“ ЕООД. Множеството други изложени в жалбата и в с.з. твърдения и оплаквания са в насока, че административният орган е следвало да зачете представените още в производството по отпускане на пенсията официални документи, удостоверяващи трудовия и осигурителен стаж на жалбоподателя, които след като са формално редовни и не е установена тяхната неистинност или невярно съдържание, е следвало да бъдат ценени и стажът на жалбоподателката въз основа на тях да бъде зачетен. Претендира се отмяна на Решение № 2153-21-182, ведно със следващите се последици. Иска се присъждане на разноски съобразно представен списък по чл. 80 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Ответникът – директорът на ТП на НОИ – С.-град, чрез процесуалния си представител юрк. Д. П., оспорва основателността на жалбата по съображения, изложени в с.з. и допълнително в писмени бележки от 06.02.2023 г. Прави искане за присъждане на разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 04.11.2013 г. жалбоподателката В. Й. С. е подала Заявление № МП-104675 за отпускане на лична пенсия за ОСВ. Преценката на претендираното право на пенсия е направена по представените от лицето документи, като съгласно приложения в пенсионното досие опис на осигурителния стаж същият е зачетен, както следва: по обр. УП-3 № 179 от 19.01.2004 г., издаден от Ж. „Г. Д.“ за периода 09.06.1978 г. – 01.08.1985 г. с продължителност 07г., 01 м. и 22 дни на длъжност „сушилчик на формовки и сърца“, положен при условията на първа категория труд по т. 4, б. „н“ от Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране (ПКТП)-отм.; по обр. УП-3 № 111 от 02.12.1991 г., издаден от „Гумипласт – Еко“ ООД за периода 12.08.1985 г. – 01.11.1911 г. с продължителност 06г., 02 м. и 19 дни на длъжност „машинен оператор – щанцоване на каучук“, положен при условията на първа категория труд по т. 6, б. „г“ от ПКТП (отм.); по Трудова книжка № 2120 за периода 01.12.1991 г. – 01.06.1992 г. в Бюро по труда – получено обезщетение за безработица с продължителност 06 м.; по Трудова книжка № 2120 за периода 29.07.1992 г. – 31.07.1993 г. с продължителност 01 г. и 02 дни на длъжност „отчетник“ в „Предприятие за ремонт и строителство“ – Л.; по Трудова книжка № 2120 за периода 02.08.1993 г. – 01.05.1999 г. с продължителност 05 г., 08 м. и 29 дни на длъжност „секретарка“ във фирма „График А.“ /“Е. Строй“/; по Трудова книжка № 2120 за периода 01.05.1999 г. – 27.12.2011 г. с продължителност 12 г., 07 м. и 26 дни на длъжност „секретарка“ в „П и П – Братя А.“; по Трудова книжка № 2120 за периода 27.01.2012 г. – 28.08.2012 г. в Бюро по труда – получено обезщетение за безработица с продължителност 07 м.; по Трудова книжка № 2120 за периода 28.08.2012 г. – 27.05.2013 г. с продължителност 08 м. и 29 дни на длъжност

„продавач-консултант“ в „Коме“ ООД.

На 14.11.2013 г. ръководителят по пенсионно осигуряване е издал Разпореждане № [ЕГН], с което на жалбоподателката е отпусната лична пенсия за ОСВ, изчислена за осигурителен доход за тригодишен период по смисъла на чл. 70, ал. 3 КСО в приложимата редакция, удостоверен с обр. УП-2 № 112 от 02.12.1991 г., издаден от „Гумипласт – Еко“ ООД – [населено място], обл. С., за брутно трудово възнаграждение в размер на 26 813,00 лв. за периода от 01.01.1986 г. до 31.12.1988 г.

С последващи влезли в сила разпореждания на ръководителя по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ - С.-град е извършвано осъвременяване, преизчисление и индексирание на отпуснатата пенсия за ОСВ съобразно действащата през годините нормативна уредба.

Вследствие настъпилите в КСО законодателни изменения и съобразно изискванията на § 7д ПЗР на КСО (Нов – ДВ, бр. 103 от 2020 г., в сила от 1.09.2021 г., изм., бр. 77 от 2021 г., в сила от 1.09.2021 г.), е иницирано служебно преизчисление на пенсията на В. С. от 01.09.2021 г., при което е установено, че същата е отпусната и изчислена по документи, издадени от Ж. „Г. Д.“ и „Гумипласт – Еко“ ООД, за които съществуват основателни съмнения за нередовност.

При тези констатации, с писмо изх. № 2175-21-1148 от 18.02.2022 г. (л. 52), от жалбоподателката са изискани отново всички документи, удостоверяващи положения осигурителен стаж - Трудова книжка № 2120 и обр. УП-3, вкл. обр. УП -2 за нов тригодишен период, с оглед установеното, че в представения обр. УП-2 № 112 от 02.12.1991 г., издаден от „Гумипласт – Еко“ ООД, е включен период, в който лицето е получавало обезщетение за отглеждане на дете и който не следва да се включва в осигурителния доход за изчисляване на пенсията.

Установеното е послужило като фактическо основание на 22.02.2022 г., длъжностното лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ С.-град да издаде Разпореждане № [ЕГН]/14, с което отпуснатата на жалбоподателката лична пенсия за ОСВ е спряна, считано от 01.03.2022 г. Като правно основание са посочени нормите на чл. 95, ал. 1, т. 6 и чл. 98 КСО.

На 21.03.2022 г. е постъпил отговор от В. С. (л. 81-86), с който е оспорено процедурата на пенсионния орган. Изисканите документи не са били представени. Междувременно, за изясняване на фактите и обстоятелствата е поискана информация от „Коме“ ООД, което е представило заверени копия на документи от трудовото досие на жалбоподателката, вкл. трудов договор № 1632/27.08.2012 г., според който към 27.08.2012 г. В. Й. С. е имала общ трудов стаж 29 г., 07 м. и 19 дни.

Поискана е информация и от „Колбасо“ ООД, което дружество е посочено като осигурител в описа на осигурителен стаж (л. 44-45) в периода 15.03.2018 г. – 31.12.2020 г., в отговор на което са получени копия от документи от трудовото досие на В. С., вкл. опис на стажа до постъпването ѝ на работа в дружеството, в който липсват данни за Ж., „Гумипласт – Еко“ ООД и „Предприятие за ремонт“ – Л..

След проведена вътрешна комуникация между звената в ТП на НОИ – С.-град, от Дирекция „Краткосрочни плащания и контрол“ е изпратен опис на документи за стаж от 27.01.2012 г. във връзка с отпуснатото на жалбоподателката парично обезщетение за безработица по нейно заявление от 2012 г. (л. 87), в който липсват данни за стаж на В. С. в Ж., за „Гумипласт – Еко“ ООД и за „Предприятие за ремонт“ – Л..

След преценка на наличните документи и във връзка с иницираното оспорване на Разпореждане № [ЕГН]/14 е постановено обжалването в настоящото производство

Решение № 2153-21-182/10.04.20222 г., с което директорът на ТП на НОИ-С.-град е потвърдил разпореденото спиране на пенсията на жалбоподателката, отхвърляйки всички нейни опровергаващи доводи. В мотивната му част административната инстанция е разяснила фактическият състав на чл. 95, ал. 1, т. 6 КСО, послужила като правно основание на постановеното Разпореждане № [ЕГН]/14. Органът е констатирал липсата на документи, удостоверяващи ползвания при пенсионирането осигурителен стаж, която непълнота противопоставена на данните от служебно събраните от пенсионния орган документи, сочи на установеност на хипотезата на чл. 95, ал. 1, т. 6 КСО, а оттам и на правомерност на разпореденото спиране на личната пенсия за ОСВ на жалбоподателката.

Решение № 2153-21-182 е връчено лично на В. Й. С. на 11.05.2022 г. (л. 90). Недоволна от него, тя е сезирал настоящият съд с жалба, в която излага доводи, идентични на поддържаните пред административната инстанция.

За изясняване на фактическата обстановка и с оглед твърденията и доказателствените искания на жалбоподателката в хода на съдебното производство беше указано на ответника да представи доказателства, удостоверяващи връщането на документите на В. Й. С. при одобряване и отпускането на пенсията за ОСВ, включително трудова книжка, УП-3 № 179/19.01.2004 г. и УП-3 № 111/02.12.1991 г., както и да направи справка в Архивния фонд към НОИ за издадените от Ж. „Г. Д.“ и от „Гумипласт – Еко“ ООД документи за осигурителен стаж, като в случай, че такива не са налични, това да се удостовери изрично от длъжностното лице, ръководещо архивния фонд.

В с.з. процесуалния представител заяви, че не могат да бъдат представени документи за връщане на трудовата книжка през 2013 г., т.к. по силата на приложимия тогава чл. 9 НПОС документите са връщани по силата на закона *ex lege* без да са правени описи, които да са подписвани от лицата, а са връщани по пощата. Представена е справка от Обединения осигурителен архив, от която е видно, че за процесния период 1978 г.-1985 г. не се съдържат ведомости на Ж., не са предадени такива на „Гумипласт еко“ ООД и на Предприятие за ремонт и строителство „Л.“. Представено е обр. УП-3 № 186 от 09.06.2022 г. за В. Й. С., издадено от кметство на [населено място] за периода 27.08.1980 г. – 30.01.1984 г. с продължителност 03 г., 04 м. и 03 дни на длъжност „деловодител-машинопис“. Представено е и УП-3 от „Нестле България“ АД за периода 01.02.1984 г. – 10.11.1988 г. с продължителност 04 г., 04 м. и 09 дни на длъжност „редачка на шоколадови изделия“.

По искане на процесуалния представител на ответника беше изискано по реда на чл. 192 ГПК от трето неучастващо лице - Централен военен архив – [населено място] обр. УП-3 за стажа на В. С. за периода от 16.11.1988 г. до 01.11.1991 г. във ВНВСУ „Ген. Б. И.“ (днешно Висше строително училище „Л. К.“), в отговор на което е получено удостоверение за положен трудов стаж на жалбоподателката във ВНВСУ от 16.11.1988 г. до 01.11.1991 г. на длъжност „машинописец“.

При така установените фактически обстоятелства, след проверка законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК и съгласно правомощията си по чл. 168 от АПК, от правна страна съдът приема следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване акт, след осъществен административен контрол. Същата е депозирана в законоустановения срок, предвид което се явява процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "ж" КСО разпорежданията за спиране на

производството по отпускането или изплащането на парични обезщетения по глава четвърта и на пенсиите се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. По силата на чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. При тази нормативна уредба и приложената на л. 109 Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ, съдът намира, че оспореното Решение № 2153-21-182/20.04.2022 г. е издадено от компетентен орган – директорът на ТП на НОИ С.-град.

Идентичен извод следва и по отношение на потвърденото с него Разпореждане № [ЕГН]/14/22.02.2022 г. за спиране на отпускната на жалбоподателката лична пенсията за ОСВ.

Съгласно чл. 98, ал. 1, т. 1 КСО пенсиите и добавките към тях се отпускат, изменят, осъвременяват, спират, възобновяват, прекратяват и възстановяват с разпореждане, издадено от длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в териториалното поделение на Националния осигурителен институт, или други длъжностни лица, определени от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт. Процесното разпореждане е издадено от А. В. – началник на сектор „Отпускане на пенсии-трети“, оправомощена със Заповед № 1015-21-247/01.03.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град (л. 110) .

Оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане отговарят на изискванията на чл. 117, ал. 5 КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 АПК. Посочени са фактическите и правни основания за издаването им. Спазени са изискванията за форма, като упражнената компетентност е обоснована с разпоредбата на 98, ал. 1, т. б КСО (нова – ДВ, бр. 103 от 2020 г., в сила от 1.01.2021 г.), в което е предвидено отделно основание за спиране на пенсията – когато са представени или се установят данни за обстоятелства, които могат да доведат до нейното прекратяване на основанията по чл. 96, ал. 1.

Противно на доводите в жалбата, не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на упражнената компетентност.

Несподелима е тезата на жалбоподателката за нарушение на процесуалните правила, обосновани с твърдение, че разпореждането за спиране на пенсията е издадено служебно, без да е била уведомявана и без да е давала съгласие за преразглеждане на вече отпускната ѝ пенсия за ОСВ. Приложените по делото доказателства установяват, че В. С. е била своевременно уведомена за констатираните непълноти и противоречия в документите ѝ за осигурителен стаж и доход. Самата проверка е инцидентна, правомерно иницирана във връзка с настъпилите в КСО законодателни изменения и съобразно изискванията на § 7д ПЗР на КСО (Нов – ДВ, бр. 103 от 2020 г., в сила от 1.09.2021 г., изм., бр. 77 от 2021 г., в сила от 1.09.2021 г.). В това производство, след проверка на представените по пенсионната преписка писмени документи, единствено е констатирано наличие на обстоятелства, които биха могли доведат до нейното прекратяване на основанията по чл. 96, ал. 1 КСО, и в съответствие с това са извършени следващите се процесуални действия за изясняване на случая. В този смисъл процедирането на длъжностното лице по пенсионно осигуряване е законосъобразно.

Неоснователно е и възражението за нарушение на чл. 35 АПК, която разпоредба

задължава административният орган да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая и да обсъди наведените пред него обяснения и възражения. В противоречие с доводите в жалбата, съдът намира, че в хода на проверката и при издаване на разпореждането за спиране на пенсията са положени необходимите усилия и процесуална активност от страна на длъжностните лица за установяване на положения от В. Й. С. труд в ЖП завода в периода 09.06.1978 г. – 01.08.1985 г. и в „Гумипласт – Еко“ ООД в периода 12.08.1985 г. – 01.11.1991 г., във връзка с който посочените предприятия са издали УП-3, послужили при отпускането на лична пенсия за ОСВ на жалбоподателката. Следва да се посочи, че заключението за наличие на основанията по чл. 95, ал. 1, т. 6 КСО не се основава на доказателствена непълнота, респ. на непредставените от страна на лицето документи, установяващи правото му на социално плащане, а на наличието на данни и обстоятелства, които се явяват правопрекратяващи по смисъла на чл. 96, ал. 1 КСО. Ето защо, обстойно изложените, многобройни възражения за допуснати нарушения на процесуалните правила, вкл. това на чл. 26 АПК за уведомяване на заинтересованото лице, съдът намира за изместващи главния спор, който не касае осигурителният стаж на лицето, а наличието на основанията по чл. 95, ал. 1, т. 6 КСО. Това вече е въпрос на материална законосъобразност на акта, за което съдът намира следното:

Видно от отразяването в представения опис на ползваните за отпускане на пенсията документи, пред длъжностното лице в пенсионното производство е представено УП-3, издадено от Ж. „Г. Д.“ за положен при този осигурител трудов стаж **от 09.06.1978 г. до 01.08.1985 г.** Описаното УП-3 № 179/19.01.2004 г. не е налично по делото, а осигурителните ведомости на ЖП завода за релевантния период са били унищожени вследствие на пожар. Жалбоподателката също не представя каквито и да било документи, твърдейки, че не са ѝ връщани. По идентичен начин се установява и липсата на ползваното при пенсиониране на лицето УП – 3 № 111/02.12.1991 г., издадено от „Гумипласт-Еко“ ООД за осигурителен стаж на В. С. в периода **от 12.08.1985 г. до 01.01.1991 г.** на длъжност „машинен оператор, щанцоване на каучук“. В пенсионното производство за обосноваване правото на лична пенсия лицето е представило и трудова книжка № 2120, която също твърди, че не ѝ е върната от пенсионния орган.

Същевременно личната пенсия за ОСВ на жалбоподателката е отпусната по реда на § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО (редакция ДВ, бр. 64 от 2000 г., бр. 33 от 2008 г., бр. 100 от 2010 г., в сила от 1.01.2011 г., бр. 100 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.,) именно с оглед зачетения осигурителен стаж при Ж. „Г. Д.“ и „Гумипласт – Еко“ ООД, който ако бъде изключен, лицето не би имало право на заявената пенсия поради неизпълнено условие за години осигурителен стаж съгласно изискванията на § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО. При липсата на каквито и да било документи от тези осигурители, достоверността на направените вписвания в УП-3 пряко се опровергава от другите налични по делото документи, а именно:

В издаденото от кметство Б. удостоверение е посочен осигурителен стаж за В. Й. С. в периода **от 27.08.1980 г. до 30.01.1984 г.**, т.е. във време, когато лицето претендира, че е полагало труд в Ж. „Г. Д.“.

В издаденото от „Нестле България“ АД удостоверение е посочен осигурителен стаж за В. Й. С. в периода **от 01.02.1984 г. до 10.11.1988 г.**, т.е. във време, когато лицето претендира, че е полагало труд в Ж. „Г. Д.“ и „Гумипласт – Еко“ ООД.

Видно от изпратеното от Държавна агенция „Архиви“ удостоверение, в периода **от**

16.11.1988 г. до 01.11.1991 г. В. Й. С. е полагала труд в бившето ВНВСУ „Ген. Б. И.“ на длъжност „машинописец“, когато се претендира, че е работила в „Гумипласт – Еко“ ООД.

Установява се и друго несъответствие – в описа на стажа на жалбоподателката в „Колбасо“ ООД липсват данни за стаж в Ж. „Г. Д.“ и „Гумипласт – Еко“ ООД.

Уместно е да се посочи също, че Удостоверение обр. УП-2 от 02.12.1991 г. е издадено при действието на Правилника за прилагане на Закона за пенсиите (ППЗП - отм.), чл. 101, ал. 2 от който регламентира съдържанието му, включително размерът на осигурителната вноска *и категорията труд*. Последното обстоятелство не е вписано в процесното УП-2, което изключва категоричният извод, че документът е редовен от външна страна. Същевременно, констатира се несъответствия и противоречия, които са в състояние да опровергават неговата доказателствена сила като официален удостоверителен документ. Опровергаването на съдържанието на официален документ е допустимо и може успешно да бъде осъществено с надлежни писмени документи, както е допустимо и доказването, че официален документ не отразява вярно удостоверените с него факти, поради което същият не се ползва с формална доказателствена сила.

Същевременно по делото не беше представена и Трудовата книжка № 2120 издадена на жалбоподателката, при което за нея остава възможността да установи трудовия си стаж по съдебен ред по реда на Закона за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред. Независимо от това обаче за конкретния правен спор от значение е да се установи дали са налице данни за обстоятелства, които могат да доведат до прекратяване на отпуснатата пенсия на основанията по чл. 96, ал. 1 КСО. Положителният отговор в случая следва от приложените по делото писмени доказателства, преценени в тяхната съвкупност и взаимовръзка, които сочат на наличие на законовите предпоставки за спиране на отпуснатата на В. Й. С. лична пенсия за ОСВ.

Съдът намира, че оспореното решение изпълнява и предвидената от закона цел – да се предотврати евентуалното неоснователно изплащане на пенсия и да се ограничи неправомерното разходване на средства от бюджета на ДОО.

Изложеното обосновава решаващ извод, че оспореният в настоящото производство административен акт - Решение № 2153-21-182, издадено от директора на ТП на НОИ С.-град, е постановен от материално и териториално компетентен орган, в установената от закона форма и с необходимото съдържание, при спазване на установените административно-производствени правила, при правилно приложение на материалния закон, а като такъв се явява и издаден в съответствие с целите на закона. Ето защо, инициираното от В. С. обжалване е неоснователно и следва да се отхвърли.

Предвид изход на спора следва да се уважи своевременно заявената от процесуалния представител на ответника претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 100 лв. на основание чл. 143, ал. 3 АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, воден не само от фактическата и правна сложност на спора и проявената от пълномощника на ТП на НОИ – С.-град процесуална активност, но най-вече с оглед социалното положение на жалбоподателя.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Й. С. против Решение № 2153-21-182/20.04.2022 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт С.-град, с което е отхвърлена жалбата ѝ и е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/14 от 22.02.2022 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване при Териториално поделение на Националния осигурителен институт С.-град.

ОСЪЖДА В. Й. С. с постоянен адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Националния осигурителен институт юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 100,00 (сто) лева.

На основание чл. 119, вр. чл. 117, т. 2, б. „ж“ КСО решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: